

L.T. SHEARER

Kissa,
JOKA PYYDYSTI
Tappajan

BAZAR

L. T. SHEARER

Kissa,
JOKA PYYDYSTI
Tappajan

Suomentanut Pirjo Lintuniemi

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Pirjo Lintuniemi
Englanninkielinen alkuteos *The Cat Who Caught a Killer*
Copyright © L T Shearer 2022

ISBN 978-952-376-921-2

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

1

Conrad tepasteli Lulu Lewisin elämään upeana kesäpäivänä. Sinisellä taivaalla ei näkynyt pilvenhattaraakaan, linnut liversivät jossain kauempana, ja kanavan vesi alkoi vihertyä leväkukintojen heräillessä lämpimien ilmojen myötä.

Lulu oli lähdössä ulos keräämään hieman tuoretta minttua hinauspolun takana olevalta maakaistaleelta. Veneen kiinnityspaikka oli hänen Kanava- ja jokisäätiön luvalla, mutta paikalleen asettuneen valtaajan oikeudella hän oli ominut käyttöönsä myös kapean maakaistaleen hinauspolun ja pensasaidan välillä. Hän kasvatti siellä erilaisia yrtejä, kuten minttua, rosmariinia, ruoholaukkaa ja timjamia. Hän oli juuri aloittanut kokeilut valkosipulilla, mutta ne eivät vaikuttaneet kovinkaan lupaavilta.

Kapyysin ikkunasta kurkistaessaan hän huomasi, että venettä lähestyi kissa. Katti asteli keskellä kanavapolkua kuin omistaisi sen. Eläimen häntä oli niin ylväästi pystyssä, että Lulu ymmärsi heti kissan olevan uros. Hän tajusi kuitenkin, että kolli oli erityinen, koska se oli kolmivärinen. Se oli sekoitus mustaa, valkoista ja oranssinruskeaa,

ja useimmat tällaiset valkokirjokilpikonnin väriset olivat narttuja.

Kissa seisahtui kesken kaiken ja alkoi nuuhkia ilmaa korvat tarkkoina. Pään oikea puoli oli pääasiassa musta, mutta nenän ja suun ympärillä oli valkoinen täplä. Vasen puoli oli ruskeavalkoinen. Katin silmät olivat kirkkaanvihreät. Se näytti katselevan suoraan Lulua, ja Lulu tunsi, miten väristys kiiri pitkin hänen selkäpiitään. Kissa lähti taas liikkeelle.

Lulu kumartui kaasulla toimivan, kaksilevyisen keittotason yli nähdäkseen paremmin. Kissan etutassut ja rinta olivat valkoiset, vartalossa ja hännässä oli paksuja mustia ja oranssinruskeita raitoja ja takajaloissa oli valkoiset sukat. Katti tuli aluksen keulan kohdalle. *Huvipursi*. Nimi ei ollut Lulun antama. Vene oli ollut kymmenen vuotta vanha, kun hän oli ostanut sen. Edellinen omistaja, eläkkeelle jäänyt opettaja, oli hankkinut sen uutena ja kertomansa mukaan ihan vain huvin vuoksi. Lulu oli pitänyt nimestä, sitä paitsi nimen vaihtaminenhan olisi tuonut huonoa onnea. Paatti oli perinteinen kapea kanavavene, joka oli maalattu vihreäksi. Siinä oli musta reunaraita, ja siinä luki *HUVIPURSI* isoin kultakirjaimin purtta esittävän kuvan yläpuolella.

Kissa asteli hitaasti hinauspolkua pitkin. Se ohitti makuutilan ja vessan, ja sitten se tuli kapyysin kohdalle. Siinä katti seisahtui ja katsoi Lulua. Se käänsi päätään hiukan ja nuuhkaisi. Sen häntä sojotti pystyssä kuin antenni.

”No mutta, hyvää huomenta”, Lulu kujersi. ”Miten komea poika sinä oletkaan.”

Kissan korvat heilahtivat eteenpäin kuin se olisi ymmärtänyt hänen sanansa, ja se naukaisi hiljaa. Sillä ei ollut kaulapantaa, mutta se näytti liian hyvin ravitulta ja puhtaalta ollakseen kulkukissa. Katti lähti taas liikkeelle ja tuli veneenperän kohdalle. Siinä se pysähtyi jälleen. Sitten se hyppäsi sulavasti takakannelle.

Lulu kääntyi pois ikkunasta. Kissa ilmestyi ovelle ja istahti alas.

”Tervetuloa paattiin”, Lulu toivotti. Kissa tuijotti häntä pitkään, kunnes naukaisi. ”Voit hyvin tulla reilusti sisään”, Lulu totesi. ”Olet ensimmäinen vieraani.”

Kissa pysyi paikallaan ylimmällä puuportaalla. Kajuutetaan laskeutui yhteensä neljä rappusta.

”Selvä, herra Kirjokilpikonna, kaadan sinulle jotain juotavaa. Katsotaan, houkuttelisiko se sinut sisälle.” Lulu kumartui avaamaan pienen jääkaapin, johon mahtui hädin tuskin maitopurkki, puoli tusinaa viinipulloa ja vettä. Hän otti maidon ja nappasi sitten pieneltä astiankuivaustelineeltä valkoisen lautasen. Hän oli juuri kaatamaisillaan teevadille maitoa, kun kissa yskähti kohteliaasti. ”En itse asiassa ole oikein maidonjuoja.”

Lulu tuijotti kissaa silmät ymmyrkäisinä. ”Mitä?”

”Useimmat kissat ovat laktoosi-intolerantteja. Heillä ei ole entsyymiä, joka pilkkoo laktoosin maidosta. Ei entsyymiä, joten ei myöskään sulamista, ja niin laktoosi vain matkaa elimistön läpi. Se voi olla sotkuista. Parempi siis vältellä.”

”Mitä?” Lulu toisti.

”Lorauta lautaselle maidon sijaan raikkaan hapokasta Chardonnayta.”

”Mitä?”

Lautanen kirposi Lulun sormista ja näytti putoavan lattialle kuin hidastetussa filmissä. Sitten se särkyi. Lulu tuijotti kissaa. Hänen päässään pyöri, kun hän yritti ymmärtää, mitä juuri oli tapahtunut.

”No, en kyllä odottanut aivan tuollaista reaktiota”, kissa totesi.

”Mitä?”

Kissa kallisti päätään. Sen syvävihreissä silmissä oli huvittunut katse. ”Etkös sinä puhu englantia? Pystyt kai sanomaan jotain muutakin kuin ’mitä’, vai tuhlaanko vain aikaani?”

”Mitä? Kyllä. Totta kai. Englantia. Mitä?”

”Sinun kannattaisi kerätä lautasen palaset ennen kuin joku satuttaa itsensä”, kissa huomautti.

”Mitä? Aivan. Juu. Toki.” Lulu pudisti hämmentyneenä päätään. Hän pani maitopurkin takaisin jääkaappiin. Sitten hän laskeutui hitaasti toisen polvensa varaan, keräsi lautasen sirpaleet huolellisesti ja pani ne jääkaappin vieressä olevaan poljinroskikseen. Hänen polvensa naksautti, kun hän nousi taas ylös. ”Mistä tiedät, että minulla on Chardonnayta?” hän kysyi.

”En valehtele, se oli pelkkä arvaus. Näin viinipullot, mutta ne olisivat yhtä hyvin voineet olla Pinot Grigioa. En minä tosissani halua viiniä, en tietenkään. Se oli pelkkä vitsi. En tiennyt, että herkeät saman tien kreikkalaiseksi.”

”Kreikkalaiseksi? Mitä?”

”Eikös heillä ole tapana rikkoa lautasia? Kreikkalaisilla. Kyllä vain, on heillä.”

”Juu, aivan, okei. Anteeksi, olen vähän tolaltani.”

”Huomaan sen. Voisinko saada vettä?”

”Vettä?”

”Vettä. H₂O:ta. Hanavesi käy hyvin. Onko näissä ve-neissä hanavettä vai tuleeeko vesi säiliöstä?”

”Minulla on kunnallistekniikka”, Lulu sanoi. ”Tämä on virallinen, ympärivuotinen venepaikka. Tänne tulee sähkökin.”

”Loistavaa”, kissa totesi. Hän katsoi Lulua odottavasti.

”Vettä siis?” Lulu varmisti.

”Mieluusti.”

”Minulla on Eviania.”

”No, se on vallan erinomaista”, kissa vakuutti.

Lulu avasi taas jääkaapin ja otti sieltä Evian-pullon. Sitten hän avasi silmiensä tasolla olevan astiakaapin, nap-pasi sieltä Wedgwood-lautasen ja kaatoi sille vettä. Sen jälkeen hän laski lautasen portaiden juurelle ja pani pullon takaisin jääkaappiin. Hän meni istumaan sohvalle, kun kissa tassutteli rappuset alas. Katti nuuhkaisi vettä varo-vasti ennen kuin alkoi latkia.

Lulu katseli kissan juomista ja huokaisi sitten. ”Kai tämä on unta?”

Kissa kohotti katseensa lautasesta. ”Oliko tuo kysymys vai pelkkä toteamus?”

Lulu nipisti käsivarttaan niin lujaa, että voihkaisi.

”Mitä sinä teet?” kissa ihmetteli.

Lulu pudisti päätään. ”Jos tämä on unta, miksen herää?”

Katti lakkasi juomasta ja hypähti ylväästi sohvalle. Sitten se istahti katselemaan Lulua. ”Sinun täytyy rentoutua.”

”Mitä?”

”Ei aloiteta taas sitä mitä-juttua.” Kissa hieraisi Lulun käsivartta päällään. ”Olen todellinen. Tämä ei ole unta. Ymmärrä se.”

”Mutta eivät kissat osaa puhua”, Lulu henkäisi.

”Sanoo nainen, joka juuri puhuu yhdelle.” Katti puski Lulua lempeästi. ”Tajusit kai, miten epälooginen toteamuksesi oli? Jos kissat eivät osaisi puhua, emme voisi käydä tätä keskustelua, vai mitä?”

”Taidan olla tulossa hulluksi.”

”No, sehän on taas ihan eri juttu.”

”Jos osaat puhua – vaikken silti sulje pois sitä mahdollisuutta, että kuvittelen tämän kaiken – enkä ole hullu ja sinä tosiaan puhut minulle, niin miksi ihmeessä?”

”Miksi? Eiköhän tuo ole vain pieni edistysaskel jatkuvasta mitä-kysymyksen toistelustasi.”

”Siis, miksi minulle? Miksi puhut minulle?”

”Tarkoitatko, että miksi hyppäsin nimenomaan sinun paattiisi kaikista Little Venicen kanavaveneistä?”

”Jos haluat esittää asian noin, niin kyllä.”

Kissa kohautti päätään. ”Näytit mukavalta ihmiseltä. Ja sinulla on hyvä aura, paljon kirkkaankeltaista ja indigon-sinistä.”

”Onko se hyvä?”

”Kerrassaan erinomainen.” Kissa naurahti. ”Minun pitäisi varmaan sanoa hurr-jan hyvä.”

”Musta on varmaan paha? Aurassa siis.”

Kissa nyökkäsi. ”Se voi tarkoittaa tukahdutettua kiukua, tai sitten henkilö voi olla sairas. Tietysti toisinaan

kiukku aiheuttaa sairauden tai toisinpäin. Tumma verenpunainen viittaa myös raivoon. Meillä on tapana välttellä verenpunaisia auroja, mutta mustia auroja pystymme joskus auttamaan.”

”Me? Ketkä me?”

”Kissat. Me näemme aurat. Kissojen aurat ja ihmisten aurat. Kaikkien elollisten olioiden aurat, itse asiassa.”

”En tiennytkään sitä.”

Kissa tuhahti hiljaa. ”Miten olisit voinutkaan? Olet ihminen.”

Lulu kurtisti kulmiaan. ”Sanoit voitavasi auttaa ihmisiä, joiden aurat ovat mustia.”

”Voimme helpottaa heidän oloaan, kun he nukkuvat pois.”

”Kun he kuolevat, sitäkö tarkoitat?”

Kissan viikset värähtivät hiukan. ”Me puhumme mieluummin poisnukkumisesta. Mutta, kyllä, jos näemme jonkun, jonka aura on musta, voimme istahtaa heidän viereensä ja auttaa heitä rauhoittumaan.”

”Siitä olen kuullutkin”, Lulu totesi. ”Hoivakodissa, jossa käyn, oli aikaisemmin kissa. Se oli kiltti, mutta ei koskaan hypännyt kenenkään sänkyyn, paitsi jos joku oli kuolemaisillaan. Silloin kissa loikkasi ja oikaisi hoidokin viereen.” Lulun silmät pyöristyivät ja käsi lennähti suulle. ”Voi sentään. Voi ei. Senkö takia sinä olet täällä?”

Kissan silmät kapenivat. ”Mitä? Ei? En tietenkään. Minähän sanoin jo, että aurasi on hyvä. Parempi kuin hyvä.” Kissa kehräsi. ”Miksi kutsun sinua?”

”Nimeänikö kysyt? Se on Lulu. Entä sinun?”

”Conrad.”

”Conrad? Kissa-Conrad? Kolmiväri-Conrad?”

”Se on nimeni, älä kuluta sitä loppuun.”

”Se on erikoinen.”

Conrad tuhahti hiljaa. ”Sanoo nainen, jonka nimi on Lulu.”

Lulu naurahti. ”Isä antoi minulle nimeksi Lulu. Silloin kun minä synnyin, eräällä laulajalla, pienellä skottitytöllä, oli ykköshitti nimeltä ’Shout’. Isän mukaan minä huusin koko ajan syntymästani lähtien. Kuka nimesi sinut?”

”Valitsin nimeni itse.”

”Hyvä valinta.”

”Sitä mieltä minäkin olen. Conrad tarkoittaa rohkeaa neuvonantajaa. Nimi on alkuperältään saksalainen.”

”Ja sinä olet rohkea?”

”Peloton.”

”Ja annat hyviä neuvoja?”

”Yritän.”

Lulu kääntyi katsomaan Conradia. ”Senkö takia sinä olet täällä? Antamassa minulle neuvoja?”

Conrad katsoi Lulua kysyvästi. ”Etsit koko ajan syytä siihen, miksi minä olen täällä”, kissa totesi.

”Koska se on outoa. En minä joka päivä tapaa puhuvaa kissaa.”

”Älä pohdi sitä liikaa, Lulu. Toisinaan polut vain risteävät, ei siinä mitään sen kummempaa ole.”

”Mutta miksi minä, Conrad? Miksi puhut minulle?”

”Vaikutat mukavalta tyypiltä.”

Lulu ei voinut olla hymyilemättä. ”No, kiitos”, hän sanoi. ”Sinäkin vaikutat mukavalta kissalta.” Hän huokaisi. ”Tarvitsen lasillisen.”

”Raikkaan hapokasta Chardonnayta?”

Lulu naurahti. ”Minun piti keittää itselleni lasillinen tuoretta minttuteetä.”

”Kuulostaa aika hyvältä.”

”Niin minä taidan tehdäkin”, Lulu totesi. Hän nousi, täytti pannun vedellä ja sytytti sitten toisen keittolevyn tulitikulla. Sen jälkeen hän nosti pannun tulelle ja kipusi portaat takakannelle. Conrad seurasi perässä. Lulu harpasi varovasti veneestä ja astahti hinauspolulle. Hänen korviinsa kantautui hurisevaa ääntä, ja hän käänsi päätään oikealle. Harmaaseen huppariin ja tiukkoihin farkkuihin sonnustautunut nuorimies kiisi heitä kohti sähköpotkulaudalla. Lulu perääntyi, koska miehellä ei selvästi ollut aikomustakaan hidastaa. ”Ääliö”, Lulu mutisi itseksensä miehen viuhahtaessa ohi. Kanavapolulla liikuttiin yhä useammin sähköpotkulaudoilla, ja monet olivat loukkaantuneet. Suurin ongelma oli siinä, että sähköpotkulaudat olivat käytännössä äänettämiä, joten niiden tuloa ei kuullut. Lulua hymyilytti. Itse asiassa pahin ongelma oli se, että potkulautojen käyttäjät olivat älykkäpiöitä, jotka eivät piitanneet pätäkääkään kanssaihmisistään – tai kissoista.

”Eikö sinun tee mieli tönäistä heitä kanavaan?” Conrad kysyi turvallisesti kannelta.

Lulu nauroi. ”Ehdottomasti”, hän vastasi. Hän katsoi oikealle ja vasemmalle ja tallusti sitten pikkuruiselle

kasvimaalleen. Conrad hyppäsi veneestä ja liittyi hänen seuraansa. Katti nuuhki kasveja yksi kerrallaan.

”Kuinka kauan olet asunut veneessä?” Conrad kysyi.

”Vasta kaksi kuukautta.”

”Luulin, että olet majoillut täällä jo vuosia. Näytät olevan kuin kotonasi.”

”Niin minä olenkin, viihdyn täällä.” Lulu osoitti kadun toiselle puolelle. ”Asuin ennen tuolla, Warrington Crescentillä.”

Conrad nyökkäsi. ”Warrington Crescent on kiva paikka.”

”Se on hurmaava, mutta...” Lulu kohautti olkapäitään. ”Ei sillä väliä.” Hän kumartui ja kuljetti kättään minttu-
viljelmällä. Sitten hän nuuhkaisi sormiaan. Tuoksu vei hänet takaisin lapsuuteen, kun hän poimi aina puutarhasta tuoretta minttua äidin valmistaessa lammaspastia. Puoli vuosisataa hävisi siinä samassa, ja hän oli taas lapsi.

”Hajut vievät aina ajassa taaksepäin, vai mitä?” Conrad totesi. ”Enemmän kuin mitkään muut aistikokemukset. Tuoksut menevät suoraan ohimolohkon hajuaivokuoreen ja herättävät muistot, joita ei ole tiennyt itsellään olevankaan.”

Lulu katsoi Conradia. ”Luitko juuri ajatukseni?”

Conrad naurahti. ”Ajatustenluku ei kuulu taitoihini”, kissa sanoi. ”Nuuhkaisit minttua, ja sitten silmiisi ilmestyi kaihoisa katse kuin muistelisit jotakin.” Katti kallisti päätään ja iski silmää. ”Yksinkertaista, rakas Lulu.”

Lulu poimi neljä vartta, yhden kustakin yrtistä. Hän vei ne veneeseen. Tällä kertaa Conrad kirmasi hänen edelleen ja hyppäsi kannelle ensimmäisenä. Kissan liikkeet olivat ylväät, ja ne toivat Lulun mieleen gepardin,

jonka hän oli kerran nähnyt safarilla Botswanassa monta vuotta sitten. Conrad kääntyi katsomaan, kun Lulu palasi veneeseen. ”Seilaatko tällä koskaan kanavaa pitkin?” kissa kysyi.

”En ole vielä seilannut, mutta jonain päivänä lähden kyllä liikkeelle”, Lulu vastasi. Hän nousi kannelle. ”Moottori on huollettu, ja veneessä on polttoainetta. Toistaiseksi nautin elostani tässä, mutta jossain vaiheessa aion lähteä reissuun.” Hän laskeutui portaat. Vesipannu kiehui jo, ja Lulu sammutti kaasulevyn. Hän huuhteli mintunlehdet vesihanan alla, pani ne lasiin ja kaatoi kuumaa vettä päälle. Mintuntuoksu täytti kapyysin. Lulu vei lasin sohvalle ja istahti alas. Conrad ponkaisi sulavasti sohvatyynylle ja istuutui Lulun viereen. Lulu nuuhkaisi lasia ja ojensi sen sitten Conradin haistettavaksi. Conrad nyökkäsi myöntävästi. ”Hyvää”, hän kehui, ”mutta pidän enemmän kissanmintusta.”

”Mikä kissojen ja kissanmintun juttu oikein on?” Lulu kysyi.

”Me rakastamme sitä”, Conrad sanoi. ”Sinä pidät Chardonnaysta. Se on ilmeisesti sama juttu. Kissanmintun lehdissä on nepetalaktoni-nimistä öljyä, ja se kiihottaa feromonireseptoreja.”

”Te siis päihdytte?”

”Tulemme euforisiksi, kyllä. Onnellisiksi.”

”Se muistuttaa siis enemmän kannabista kuin alkoholia.”

”Poltatko kannabista?”

Lulu pudisti päätään. ”En.”

”En ajatellutkaan niin. Olisin haistanut sen.”

Lulu siemaisi teetään ja katsoi seuralaistaan lasin reunan yli. Puhuva kissa? Hänen täytyi nähdä unta. Mitään muuta selitystä ei ollut. Kissat eivät puhuneet. Piste. Hän kuuli kuitenkin selvästi, miten tämä yksilö puhui, ja ainoa järkeenkäypä selitys oli, että hän oli unessa. Jossain vaiheessa hän heräisi, ja kaikki palautuisi ennalleen. Hän oli nähnyt viime aikoina outoja unia. Ne kertoivat usein hänen miehestään, ja nykytilanteessa se oli varsin oletettavaakin, mutta mahdollisuus, että hän ikinä enää juttelisi Simonin kanssa, oli yhtä todennäköistä kuin että hän tapaisi puhuvan kissan. Unet olivat unia, eivät muuta.

”Penni ajatuksistasi”, Conrad sanoi.

Lulu purskahti nauruun päätään pudistaen.

2

Lulu joi minttuteensä ja pesi lasin. Conrad istui sohvalla itseään siistien. Lulu kääntyi katsomaan kissaa miettien, milloin uni oikein päättyisi ja hän heräisi. Uni oli hyvin pikkutarkka, siitä ei ollut epäilystäkään. Se oli luultavasti todentuntuisin uni, jonka hän oli koskaan nähnyt, mutta mikään siitä ei voisi mitenkään olla totta. Kissat eivät puhuneet. Eivät kerta kaikkiaan.

Conrad lakkasi nuolemasta itseään ja oikaisi selkensä. ”Näytät siltä, että haluat sanoa jotakin”, katti totesi.

Lulu vilkaisi kelloaan. Se oli kultainen Rolex. Simon oli ostanut sen hänelle heidän kymmenvuotishääpäivänään, ja hän oli käyttänyt sitä joka päivä Simonin kuolemaan asti. ”Minun pitäisi lähteä.” Hän mietti, olisiko nyt se hetki, jolloin hän heräisi.

”Minä tulen mukaan”, Conrad sanoi. ”Sopiiko?”

”Sopii, toki, kai. Mutta matkalla pitää ylittää aika monta tietä. Selviätkö niistä?”

”Voin matkustaa olkapäilläsi.”

”Mitä?”

”Alatko taas hokea mitä kerta toisensa jälkeen?” Conrad huomautti. ”Luulin, että pääsimme siitä jo.”

Lulu nauroi. ”Anteeksi, en vain ole kuullut sellaisesta koskaan aikaisemmin.”

”Se on aika yleistä”, Conrad totesi.

”Olen kuullut olkapäällä istuvista papukaijoista. Pitkä John Silver ja kumppanit.”

”Periaate on sama”, Conrad sanoi. ”Istu alas. Näytän sinulle.”

Lulu meni sohvan ääreen ja istuutui. Conrad köyristi selkäänsä ja venytteli jalkojaan. Sitten se hypähti sulavasti Lulun olkapäille. Se kietoi häntänsä Lulun kaulan ympärille ja istahti vasemmalle olkapäälle. ”Tämä on sivuasento”, Conrad sanoi. ”Tämä on melko mukava, mutta ei kaikkein turvallisin.” Kissa siirtyi hitaasti, kunnes oli kietoutunut Lulun niskan ympärille. Sen pää oli Lulun oikealla olkapäällä ja takajalat vasemmalla olkapäällä. ”Nimitän tätä huiviasennoksi”, Conrad selitti.

”Ymmärrän miksi”, Lulu totesi. Häntä ihmetytti, miten vähän kissa painoi. Aivan kuin hänellä olisi ollut pelkkä turkispuuhka. Vaikka eihän hän tietenkään käyttäisi turkiksia, ei enää nykyään.

”Koeta nousta ylös”, Conrad kehotti.

Lulu teki työtä käskettyä. Conrad oli täysin tasapainossa, ja siinä samassa kaikki tuntui aivan luonnolliselta. ”Tämä on mukavaa”, Lulu sanoi.

”Kävele edestakaisin.”

Lulu asteli suihkuhuoneen ohi pääkajuutan ovelle ja kääntyi sitten hitaasti. ”Tämä on uskomatonta”, hän totesi. Hän käveli kapyysin poikki ja käännähti. ”Olet niin kevyt.”

”No mutta, kiitos.”

”Ja lämmität niskaani. Voimmeko tosiaan kävellä tällä tavalla edestakaisin? Et putoa?”

”En, ellet pääätä yhtäkkiä pyörähtää ympäri”, Conrad vastasi. ”Mutta mihin me tarkalleen ottaen olemme menossa?”

”Katsomaan anoppiani. Hän on hoivakodissa.”

”Onko hän sairas?”

”Itse asiassa hän on hyvinkin voimissaan, mutta koska hänellä on muistiongelmia, hänen pitää olla paikassa, jossa hänestä huolehditaan.” Lulu otti käsilaukkunsa ja nousi porrasaskelmat varovasti. Sitten hän jatkoi kanavapolulle.

Hoivakoti oli Lord’sin krikettikentän lähellä, vain vajaan kahden kilometrin päässä kanavasta. Sinne pääsi kahta reittiä, Warrington Crescentiä tai Clifton Roadia pitkin. Matka Warrington Crescentin kautta oli hiukan lyhyempi, mutta Lulu valitsi yleensä mieluummin pitemmän reitin.

Käveleminen kissa olkapäillä oli hänelle uutta. Hän asteli hiukan tavallista hitaammin, mutta Conrad ei ilmaissut millään tavalla, että sillä olisi ollut epämukavaa tai että se olisi ollut putoamaisillaan. Suurimman osan ajasta se kehräsi hiljaa Lulun korvaan.

Monet ohikulkijat hymyilivät Lululle, varsinkin lapset. Clifton Roadilla kävellessään hän ohitti Tescon ja Venice Patisserien leipomon ja sivuutti Raoul’s Delin herkkupuodin. Jälkimmäinen oli Maida Valessa jo käsite ja ollut pitkään yksi Lulun lempiruokakaupoista. Puodin ankanmunat olivat ylimaallisia. Lulu hymyili itsekseen. Kissoille puhuminenkin oli ylimaallista.

Hän pysähtyi liikennevaloihin Clifton Roadin päähän. Kirje- ja pakettikärryä työntävä postinjakaja seisahtui ja virnisti kissalle. ”Vaatiko tuo paljon harjoittelua?” mies kysyi.

”Ei, hän opetti tämän minulle parissa minuutissa”, Lulu vastasi.

Postinjakaja kurtisti kulmiaan. Hän avasi suunsa sanoakseen jotakin, mutta sitten valot vaihtuivat ja Lulu ylitti kadun itsekseen naureskellen.

”Tuo oli hassua”, Conrad totesi.

”Niin minustakin”, Lulu sanoi. Reitti vei heidät Maida Valen kaupunginosasta St John’s Woodiin. St John’s Woodia pidettiin hiukan hienompana kuin Maida Valea, koska sen täpötäydellä pääkadulla oli muodikkaita kahviloita ja ylihintaisia herkkukauppoja ja valkoisiksi kalkittujen huviloiden eteen oli pysäköity Bentleyitä ja BMW:itä. Siellä Beatlesit olivat tehneet monta levyään Abbey Roadin studiolla, ja siellä sir Paul McCartney asui edelleen.

Lulu oli aina pitänyt enemmän särmikkäämmästä Maida Valesta, missä kolme neljäsosaa kodeista sijaitsi isoissa talokomplekseissa ja asukkaina oli sellaisia ihmisiä kuin Paul Weller ja Ronnie Wood. Earl Spencerkin oli asunut siellä ennen muuttoaan.

Meni vielä viisi minuuttia ennen kuin he saapuivat hoivakotiin. Nelikerroksinen rakennus oli osa kortteliä, jonka keskellä oli sisäpiha. Pihalla oli pieni nurmialue, pensaita ja kivikkoryhmiä sekä penkkejä asukkaita ja päällystettyjä levähdyspaikkoja pyörätuolilla liikkuvia varten.

Pääaula oli pieni mutta toimiva. Siellä oli kaksi matalaa sohvaa ja nojatuoli lasisen sohvapöydän ympärillä. Tiikkisen vastaanottotiskin takana oli kaksi työntekijää, parikymppinen nuorimies, jolla oli sinikehyksiset silmälasit ja kiharat hiukset ja jonka Lulu tunsi vain etunimellä Gary, sekä vanhempi, tummansiniseen jakkupukuun sonnustautunut nainen, joka oli yksi hoivakodin vuoropäälliköistä, rouva Fitzgerald. Aulatilaa seurattiin kahdella valvontakameralla, ja kaikkien vierailijoiden piti ilmoittautua ja heille annettiin vierailijatarra.

Rouva Fitzgerald hymyili iloisesti Lulun nähdessään, mutta kun hän huomasi Lulun olkapäillä makaavan kissan, hänen silmänsä pyöristyivät hämmästyksestä. ”Hyvän aika”, hän huudahti. ”Jopas jotakin.”

Gary tirkisteli lasiensa läpi. ”Onko se oikea?”

Lulu nauroi. ”On, totta kai. Luuletko, että kävelisin ympäriinsä tekokissa niskassani?”

Garyn posket punehtuivat, ja hän kohautti olkapäitään.

”Onko se sinun?” rouva Fitzgerald kysyi.

”Katti tavallaan adoptoi minut. Sopiiko, että otan hänet mukaani Emilyä katsomaan?”

”Ilman muuta. Me olemme täällä eläinystävällisiä. Olemme aina olleet. Eläimillä on rauhoittava vaikutus. No, suurimmalla osalla. Yksi asukkaistamme halusi tuoda myrkkykäärmekekoelmansa mukanaan, mutta siihen meidän oli vedettävä raja.”

Rouva ojensi Lululle paperisen rintamerkin, johon oli kirjoitettu päivämäärä ja LULU LEWIS. Lulu liimasi tarran takkiinsa. ”Tarvitseeko Conrad tarran?”

Viiksekäs etsivä saapuu rikospaikalle

Eläköitynyt poliisi Lulu Lewis suree hiljattain menehtynyttä aviomiestään. Miehen kuolema vei Lewisilta unelman hiljaisista eläkevuosista omassa jokilaivassa. Elämä on tyhjää, kunnes eräänä kauniina kesäpäivänä Lewisin elämään tassuttelee Conrad. Kulkukissa, joka on myös etsivä.

Lewis viettää päivänsä lähistöllä asuvasta iäkkästä anopistaan huolehtien. Kun anoppi menettää henkensä epäilyttävissä olosuhteissa, heräävät entisen poliisin vaistot, ja Lewis päättää selvittää kuolemantapauksen juuriaan myöten. Ja hänen apunaan joka askeleella on eräs hyvin erityinen kissa.

L. T. Shearerin romaani *Kissa, joka pyydysti tappajan* on viekas ja omaperäinen murhamysteeri, joka jättää lukijan sydämeen tassun muotoisen jäljen. Miau!

ISBN 978-952-376-921-2 | 84.2
www.bazarkustannus.fi